

SØNDAG D. 28. MARTS 2010 - PALMESØNDAG - FAMILIEGUDSTJENESTE
SYVENDE SØNDAG I FASTEFORLØBET ”PÅ VANDRING MED JESUS”.

Prædiken af Søren P. Grarup

Epistellæsning : Filipperbrevet kap. 2 v. 5-11

PRÆDIKENTEKST: Johannesevangeliet kap. 12 v.12-26

Udgangslæsning: Mattæusevangeliet kap 20 v. 18-19

Dagens tema: ”At overgive sit liv til Gud”.

Hvor mange her har påskeferie nu? - - - Snyd! for det er jo ikke påske endnu – det er det først på torsdag. Men det er godt at være lidt i god tid. Det var Jesus også – og rigtig mange andre mennesker var i god tid taget til Jerusalem for at fejre påske. Det var meget klogt at komme i god tid, for på Jesu tid var det skik, at en rigtig påskefest skulle fejres i Jerusalem, så byen voksede til flere gange sin normale størrelse hvert år til påske. Alle markerne rundt om byen blev omdannet til kæmpe teltpladser, hvor der boede flere hundredetusinde mennesker. Og der skulle slagtes påskelam og bages usyret brød, for sådan mindedes man folkets befrielse af slaveriet i Ægypten. Sådan skulle Jesus og hans disciple også fejre påske, men for dem – og for os – kom den påske til at handle om noget andet end Israeliternes udfrielse af Ægypten. Det er det, vi skal være sammen om på tirsdag aften til påskemåltid og på næste søndag til opstandelsesgudstjeneste. Men det, der var så anderledes, begyndte allerede søndag før påske – i dag.

R rigtig mange af dem, der allerede var kommet til Jerusalem, var meget spændt på, om Jesus også kom til påskefesten. Hvis de ikke selv havde set ham – set et af hans undere, eller havde hørt ham prædike – så havde de i hvert fald hørt om ham. Og folk snakkede og fortalte – og så diskuterede de også, hvem Jesus egentlig var: Nogle sagde, at han var en stor profet. Andre mente, at han måske kunne være Messias, den frelser, som Gud havde lovet skulle komme. Nogle drømte om at få ham til konge – de havde prøvet en gang, efter det store bespisningsunder, men den gik ikke.

Samtidig med at folk gik og snakkede om det, var der også nogle, der sang. For det var jo påskefest, man forberedte sig til, og så sang man nogle ganske bestemte sange, ligesom vi gør til jul.

Der var nogle, der sang Salme 118 fra Bibelen. Og mens de sang, fik de øje på Jesus. Han ragede lidt op over alle de andre folk, for han kom ridende på et æsel.

Pludselig skete der noget med den gamle påskesang: Den kom til at handle om Jesus. Og folk bredte deres kapper ud på vejen, så Jesus kunne ride på en fin løber. Andre skar palmegrene af træerne og strødede dem foran Jesus eller brugte dem som hurraflag.

Nu skal vi være med i festoptoget i Jerusalem og synge med på Salme 118. - Op at stå i en cirkel. Versene synger vi stående. Vi kan danse til omkvædet.

Åben byen store porte

Gendigtning af Salme 118 (sådan da!) til Palmesøndag

Mel.: Herre, hjertet fyld med glæde.

1. Åben byens store porte.
Luk dem op til påskefest.
Solen skinner, natten er borte,
ingen mer skal være trist.
- Hosanna! velsignet være
han, som kommer i Herrens navn!
Dans af glæde til Herrens ære.
Livets Gud tar os i favn

2. Denne dag har Gud os givet
til at juble og glæde sig.
Lyset gav han os og livet.
Gode Gud, vi takker dig!
- Hosanna! ...

3. Jeg vil synge, jeg vil tale
om, hvad Gud har gjort for mig.
Han er med på bjerg og i dale.
Gode Gud, jeg takker dig!

- Hosianna! ...

4. Hver gang jeg var rigtig bange,
råbte jeg : "Hjælp mig, min Gud!"
Han mig hørte alle gange,
frelste mig af faren ud.
- Hosianna! ...

5. Se, den sten, der ikke du'de,
blev den fineste i templets mur.
For Gud lukker ingen ude,
siger til enhver : "Du du'r!"
- Hosianna! ...

6. Så kom med i dansens kæde,
Gud er her og danser med.
Og han fylder os med glæde,
evig er hans trofasthed.
- Hosianna! ...

7. Se, hvem rider ind i staden?

Det er ham, vi synger om.
Så nu blir her fest i gaden.
Det var godt, at Jesus kom!
- Hosianna! velsignet være
du, som kommer i Herrens navn.
Dans af glæde til Herrens ære.
Livets Gud tar os i favn

SPG.94/98

Hvordan kan det være, at Jesus fandt på at ride ind i Jerusalem på et æsel?
Jo, i en af de gamle profetier om Messias – om frelseren – står der:

Bryd ud i jubel, Zions datter,
råb af fryd, Jerusalems datter!
Se, din konge kommer til dig,
retfærdig og sejrrig,
sagtmodig, ridende på et æsel,
på en æselhoppes føl. (Zak. 9,9)

Derfor lånte Jesus et æsel, som han kunne ride på, sådan som profetien sagde. Han havde aldrig sagt til nogen: ”Jeg er Messias!” Nu sagde han det – ikke med ord, men ved at ride ind i Jerusalem på et æsel.

Om folk forstod det, ved jeg ikke rigtig – hans disciple gjorde det ikke før længe efter. Men folk var rigtig i festhumør og sang for Jesus og gav ham en nærmest kongelig velkomst til byen.

Jesus var rigtig i centrum – helt på toppen.

Det er det, som rigtig mange drømmer om at være. – Ser I X-faktor.

De, der møjsommeligt nåede til finalen, må man nok sige, kan et eller andet. Men tænk tilbage på audition - hvor mange tusind mennesker der stimlede sammen og sad og ventede i timevis for at stille sig op for dommerne og kameraet – de fleste uden at have en tone i livet, men tænk, hvis man kom i fjernsynet og blev bare en lille smule berømt. Der er ingen ende på, hvad folk vil gøre for at komme i centrum og på toppen.

Nu havde Jesus virkelig chancen her. Selv om der af gode grunde ikke var fjernsyn på, så var det meget mere end X-faktor. Han var blevet berømt – han var helt i centrum – helt på toppen – han kunne gøre lige, hvad han ville.

Og det gjorde han også, men det var noget helt andet, end hvad alle folk forventede:

Der var kommet nogle grækere til Jerusalem, og de ville gerne se Jesus. De spurgte nogle af hans disciple. Det blev sikkert lidt stolte, for de hørte so sammen med Jesus, og hans berømmelse kunne jo ligesom smitte af på dem – slet ikke dårligt. De gik hen til Jesus og sagde: ”Der er nogle grækere, der gerne vil møde dig – måske vil de have en autograf.”

Men Jesus gav dem et mærkeligt svar:

”Nu er øjeblikket kommet, da Menneskesønnen skal herliggøres. (Det var vel at blive herliggjort, når man sådan blev berømt, og folk gerne ville se én. Men så fortsatte Jesus.) 24Og jeg siger jer: Et hvedekorn bliver aldrig til mere end dette ene korn, hvis det ikke lægges i jorden og dør. Men hvis det dør, vil det frembringe en rig høst.”

Da Jesus red ind i Jerusalem, og alles øjne var rettet mod ham, og folk jublede og sang for ham, og alle ville gerne se ham – det gjorde han ikke for at sole sig i berømmelsen, som man kan de i X-faktor. Hvis det var det, han ville, så var han jo bare blevet sin egen frelser, som gjorde det for sin egen skyld. Men han ville være hele verdens frelser og give ikke bare jøderne, men hele verden en helt ny påskefest at fejre.

Det var rigtigt, at han var Messias – det var rigtigt, at han var den største – det var rigtigt, at han var kongen. Det var netop den største, kongen, Messias, der gav sit liv for alle os andre den påske. Det er det, vi skal samles om, når vi holder påskemåltid på torsdag. Han blev elv det hvedekorn, han talte om. som blev lagt i jorden og døde for at frembringe en rig høst. Og den rige høst, det er os og alle de mange andre, som p. gr. a. Jesus har lært Gud at kende som vores far, og som ønsker at følge Jesus.

Men Jesus var ikke færdig med at svare på det med de grækere, der gerne ville se ham, for han kunne nok se, at hans disciple var opsat på at sole sig i hans berømmelse:

”Den, der elsker sit liv, skal miste det. Men den, som hader sit eget liv i denne verden, skal bevare det og få evigt liv. Den, der vil tjene mig, må følge mig; for mine tjenere må være der, hvor jeg er. Den, som tjener mig, vil blive æret af min Far.”

Med andre ord: Den, der vil følge Jesus, må også blive som et hvedekorn ligesom Jesus. Da han red ind i Jerusalem, da vidste han, at han skulle dø, ligesom hvedekornet. Hvordan turde han så bare fortsætte? Hvorfor tog han ikke et andet sted hen? Eller hvorfor benyttede han sig ikke af berømmelsens medvind? Hvor turde han?

Jo, kan I huske, da vi startede på fastevandringen? Vi hørte om, at Jesus blev døbt. Dér overgav Jesus sit liv helt til sin Himmelske Far – til Gud. Jesus turde tage til Jerusalem og vedkende sig at være Messias, selv om han vidste, at han ville blive slået ihjel – for han vidste også, at det var hans himmelske Fars vilje, at han på den måde skulle blive hele verdens frelser.

Jesus kalder os ikke til at dø på et kors, som han gjorde. Men han kalder os til at overgive vort liv til Gud, ligesom han gjorde.

Hvordan gør man så det?

Den er en, der hedder Benner, som har skrevet nogle gode bøger. Han har et meget fint billede på det med at overgive sit liv til Gud: Det er ligesom at flyde på vandet, siger han.

Kan I flyde? Nogle synes det er svært – de tør ikke bare lægge sig tilbage i vandet og lade vandet bære - - de skal lige være sikker på, at de nu også har næsen ovenfor, men lige så snart de løfter hovedet, så bliver de stive i hele ryggen, og så synker de.

Hemmeligheden ved at flyde på vandet er, at man ikke skal noget som helst andet end at slappe fuldstændigt af og overgive sig til vandet – så opdager man at vandet kan bære hele ens krop.

Sådan er det at overgive sit liv til Gud – at slappe fuldstændigt af i hans kærlighed. Så opdager man, at den bærer en hele livet.

Jesus oplevede, at han himmelske Far bar ham – selv da de slog ham ihjel på korset. Gud bar

ham igennem til opstandelsen påskemorgen. Og sådan blev han hele verdens frelser.

Gud ønsker også, at hans kærlighed skal bære os – at vi overgiver vort liv til ham, ligesom Jesus gjorde. Og det kan vi roligt gøre – ja, det er det eneste, vi helt roligt kan gøre, for Guds kærlighed er det sikreste i hele verden. Den er over, under, foran, bag – og den varer hver eneste dag.

